

DIUMENGE XI DURANT L'ANY – B 17 de juny

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir la primera lectura. Ezequiel 17, 22-24

Ens trobem en els anys més negres del poble de la promesa. El 597, Jerusalem cau en mans de Nabucodonosor, rei de Babilònia; els rei Joaquim és menat a l'exili amb tota la seva família, l'elit del seu exèrcit i un bon nombre de sacerdots, entre ells Ezequiel i artesans. El 587, Jerusalem és entregada al pillatge i a la destrucció; una segona caravana empenen el camí de l'exili.

Profeta de temps difícils, Ezequiel proposa als seus companys d'infortuni la paràbola que llegim avui. Malgrat les aparences contràries, Déu no ha abandonat el seu poble en la seva desgràcia, ell tornarà a agafar la iniciativa: sobre el cedre renversat i sec, prevaldrà un *ull tendre* en qui es complirà la seva promesa feta a David; aquest ull tendre es convertirà en un cedre magnífic on els ocells del cel cercaran ombra i refugi per a construir el seu niu. Aquesta acció de Déu no serà una simple restauració, sinó com o indica la conclusió del text referint-se a la paraula creadora del Gènesis, serà una re-creació, una re-surrecció: *Som jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.*». A la nostra època que, com la d'Ezequiel que es troba entre dos mons: un que s'enfonsa i un que neix aquesta pàgina profètica, no us sembla que té tot al to de l'actualitat?

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Donem tota la solemnitat

+ al començament: *Açò diu el Senyor...*

+ i a la conclusió d'aquest text: *Som jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.*»

En la paràbola del cedre, estiguem particularment atents

+ a l'ús de la primera persona singular i dels verbs de moviment per remarcar la iniciativa divina:

jo prendré un esqueix..., arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancaatge..., i el plantaré visiblement a una muntanya.....,

+ el dinamisme del creixement de l'*ull tendre*: collit..., plantat, que *estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota casta s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancaatge.*

+ al joc de les antítesis que anuncien la renaixença d'un poble humiliat: arrencat/ plantat

Arbre sec/ arbre reverdit.

SALM 91

El salm 91 és el cant d'aacció de gràcies del just que posa la seva fe en el Déu d'amor i de fidelitat, i rep d'ell sens parar la vida i el creixement. El seu destí és comparable al del cedre del Líban, l'arbre que l'home de la Bíblia admirava: el just creixerà com la palmera es farà gran com el cedre del Líban... envellint encara fructifica, conserva la saba i la seva verdor.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA

En aquest diumenge es reprèn la lectura de la segona carta als Corintis. Pau s'adreça a una jove comunitat cristiana inquieta, creuada per moltes tensions, en la que, alguns dels seus membres no li van estalviar atacs.

El fragment que avui llegim es construeix sobre una DOBLE ANTÍTESIS:

La nostra condició actual és la d'exiliats, vivint en el cos, esperant poder anar a viure amb el Senyor.

Avui caminam en la fe, caminam sense veure.

Un dia apareixerà al descobert el misteriós treball de la gràcia en els cors dels homes.

Amb 5, 10, Pau dóna més força encara a la seva afirmació. El judici final no fixarà la sort dels creients. No farà res més que manifestar-lo; és avui que compta pel demà, i aquest avui comença en Crist i es continua en ell.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR es fixarà curiosament, a fi de servir millor la proclamació:

L'ADREÇA: Germans...

Les REPETICIONS

ens sentim molt coratjosos.

però ens sentim tan coratjosos

no podem fer altra cosa sinó creure,

(caminam) sense veure'l...

Les ANTÍTESIS a través de les quals l'apòstol expressa la seva extensió: ,

vivim com emigrats enfora del Senyor / que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor,

tant ara que som en el cos, / com quan en sortirem.

- L'única AMBICIÓ DE PAU: , no ambicionam res més que agradar-li, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem, en l'espera del Judici, per comparèixer davant el tribunal del Crist

APROFUNDIR L'EVANGELI DE MARC 4, 26-34

La llavor que creix tota sola

A continuació de l'episodi sobre la verdadera família de Jesús, Marc introdueix solemnement –es veu així la importància- un nou capítol. Jesús és a la vora del llac de Galilea. Està envoltat d'una multitud molt nombrosa, fins el punt d'haver de pujar a una barca on, assegut, ensenya la gent que està a la riba.

Per primera vegada, Jesús parla en "paràboles" (4, 2). En la seva fórmula més simple- explica J. Hervieux, la paràbola és una història tretada de la naturalesa o de la vida quotidiana. Pel seu caràcter d'estranyesa, és feta per a ferir l'auditori i obligar-lo a reflexionar sobre el que s'ha vist a través "de les imatges".

Saltant-se la paràbola del sembrador, sobre la de la llàntia i la del mesuró- (paràboles meditades durant l'any A, segons S. Mateu) , el leccionari de l cicle B no n'ha recollit més que les dues darreres : la paràbola de la llavor que creix tota sola i la del gra de mostassa.

El passatge evangèlic d'aquest diumenge 11 s'obre amb la paràbola de la llavor que creix tota sola.

- **El relat evoca breument el temps de la sembra:** *-«Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra.*

I acaba, amb la mateixa brevetat sobre el temps de la sega: *quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.* Aquesta frase és presa de la profecia de Joel 4, 13 anunciant el judici de Déu com una sega: *Empunyeu la falç, ja és el temps de segar; trepitgeu el raïm, que el cup n'és ple: les tines sobreixen.*

- **Entre la sembra i la sega es situa el treball lent i discret de la germinació i el creixement l'autor evangèlic enumera les etapes successives:** *La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dins les espigues.*
- **Contrastant amb l'activitat de les dues altres fases, aquest temps intermig és caracteritzat per l'aparent desinterès del sembrador.** *Efectivament, el nostre home ha reprès la seva vida habitual; es dedica a les seves altres ocupacions sens que paregui preocupar-se del seu camp. Així, de nit i de dia, mentre ell dorm o està aixecat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com, sense que ell hagi d'intervenir..*
- **Una paràbola que respon a la impaciència o a la decepció dels seus oients que, fonamentant-se en l'ensenyament de Joan Baptista, esperen, amb la vinguda del Regne de Déu, el judici diví i el càstig dels impius** En el seu ministeri, els explica Jesús, és al judici final el que és el sembrat al temps de la germinació i al temps del creixement: és el temps intermediari necessari perquè la Paraula sembrada en la terra treballi infatigablement els cors dels homes, preparant el Dia de la collita.
- **Reprement, dirigides als seus lectors aquestes paràboles de Jesús, Marc els assegura que si ells viuen moments, dies, de dificultats i sofriments on Déu sembla que és absent de l'escena del món, ell no deixa de treballar i conduir a bon terme l'empresa mitjançant una acció silenciosa, però continuada i eficaç.**

La més petita de totes les llavors que es converteix en un gran arbre

Aquesta cinquena i darrera paràbola del capítol 4 de sant Marc va jugant amb el contrast colpidor entre la modèstia, la insignificància dels començaments i la sorprenent abundància del resultat final. Quina desproporció! *El gra de mostassa és la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.*

Als seus oients que aprecien el seu ministeri amb criteris humans, a aquells a qui decep la modèstia dels seus començaments, Jesús anuncia que ells no són res més que els testimonis de la inauguració del Regne de Déu. En ell, Jesús, per discreta que siga la manera, el Regne de Déu ja és present. Un dia serà manifestat, als ulls esglaiats de la humanitat, la seva irresistible creixença i la seva sorprenent fecunditat. El que ara actualment es pot veure no deixa endevinar el que serà al terme del desenvolupament de la seva acció.

Relatant als seus lectors aquestes paraules de Jesús, Marc els assegura que tan humils que hagi estat l'acció de Jesús durant la seva vida terrenal, per feble que sigui la comunitat dels seus deixebles, l'Església, ells estan a punt de prendre part en l'èxit d'una obra d'una immensa vitalitat que deu, al terme del seu desenvolupament, abastar tot l'univers.